

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lukáše Pišvejce a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupený JUDr. Vojtěchem Filipem, advokátem se sídlem Čechova 689/11, České Budějovice, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zastoupený JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2025, čj. MHMP 708777/2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2025, čj. 19 A 29/2025-44,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, Odboru občanskosprávních agend, Oddělení správního řízení, ze dne 13. 11. 2024, čj. UMCP1 636619/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 44c odst. 1 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, ve znění do 30. 6. 2025 (dále jen „zákon o ozbrojených silách“), a byla mu udělena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se tohoto přestupku dopustil tím, že dne 19. 2. 2024 minimálně v době mezi 16:13 hodin až 16:30 hodin v Praze 1 na Malostranském náměstí během shromáždění zemědělců nosil neoprávněně vojenský stejnokroj vzor 95 s pokrývkou hlavy, hodnotným označením a rukávovými znaky.

[2] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Předně se neztotožnil s tvrzením žalobce, že jeho jednání nebylo společensky škodlivé. Městský soud dovodil, že v posuzovaném případě nebyly přítomny žádné významné okolnosti, které by vyloučily naplnění materiálního znaku přestupku. Podle městského soudu rovněž škodlivost jednání žalobce nijak nesnižuje skutečnost, že od spáchání přestupku uplynul více než rok. Běh času nemá na existenci materiálního znaku přestupku žádný vliv.

[3] Městský soud neshledal důvodnou argumentaci žalobce, podle níž nebylo jeho oblečení s vojenským stejnokrojem či jeho součástí zaměnitelné. V tomto směru městský soud odkázal na odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, které se touto otázkou podrobně zabývalo. Podle městského soudu žalovaný výstižně zdůraznil, že není nutné, aby oděv byl naprosto identický s vojenským stejnokrojem, postačuje, aby měl takové shodné prvky, že může být se stejnokrojem zaměnitelný. Městský soud potvrdil i závěr správních orgánů, že je nutno přihlídnout též ke kontextu situace, kdy se žalobce a další členové spolku zúčastnili shromáždění zemědělců, stáli pod pódiem na Malostranském náměstí ve stejnokroji organizované čelem k účastníkům, nikoliv čelem k pódiu, skupina pak ve dvouřadu místo opustila.

[4] Podle městského soudu bylo v projednávané věci jednoznačně prokázáno úmyslné zavinění žalobce při spáchání přestupku, což městský soud ve shodě s žalovaným dovodil z okolností, za nichž se posuzované jednání odehrálo. Městský soud uvedl, že žalobce, resp. ostatní příslušníci skupiny, v níž se nacházel, projeví vůli působit jako militantní jednotka, přičemž si oblékli oděv velmi podobný vojenské uniformě na veřejné shromáždění, kde měli zajišťovat pořádek, také jejich chování v určitých rysech odpovídalo obecné představě veřejnosti o tom, jak by se chovala skutečná vojenská jednotka. Žalobce zároveň podle městského soudu nepředložil žádný alternativní možný důvod svého jednání a své motivace, který by tyto závěry zpochybnil.

## II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel má za to, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelným pro vnitřní rozpornost. Městský soud se ve svých úvahách opřel o důvodovou zprávu k zákonu 173/2025 Sb., jímž byl s účinností od 1. 7. 2025 novelizován zákon o ozbrojených silách. Z důvodové zprávy, na níž odkazuje městský soud, přitom podle stěžovatele vyplývá nutnost zkoumat materiální stránku nyní posuzovaného přestupku vždy, což je v rozporu s dalšími závěry obsaženými v napadeném rozsudku, podle nichž se tento znak přestupku v běžných případech nezkoumá. Stěžovatel má dále za to, že městský soud se nedostatečně vypořádal s časovým aspektem jeho jednání, když ve svých úvahách o škodlivosti přestupku nijak nezohlednil dobu, která od spáchání přestupku uplynula.

[7] Stěžovatel se neztotožnil se závěrem městského soudu týkajícím se obecnosti žalobní argumentace stran otázky zaměnitelnosti oblečení stěžovatele s vojenským stejnokrojem. Stěžovatel uvedl, že v tomto směru v řízení před správními orgány předešel podrobná

pokračování

tvrzení. Stěžovatel rovněž upozornil na skutečnost, že skupina, v níž se nacházel, byla viditelně označena nápisem „Národní domobrana“, tudíž nemohlo dojít k záměně s příslušníky Armády ČR.

[8] Podle stěžovatele se městský soud řádně nezabýval subjektivní stránkou přestupku. V tomto směru stěžovatel upozornil, že neměl v úmyslu nosit oblečení zaměnitelné s vojenským stejnokrojem. Stěžovatel má rovněž za to, že městský soud porušil zásadu presumpce nevinu, když uvážil, že *„žalobce nepředložil žádný alternativní možný důvod svého jednání a své motivace, který by tyto závěry zpochybnil.“* Stěžovatel tuto povinnost nemá a nelze ji na něj přenášet.

[9] Žalovaný odkázal na závěry rozsudku městského soudu, s nimiž se plně ztotožnil, stejně jako na obsah napadeného a prvoinstančního rozhodnutí. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

### III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejdříve zkoumal, zdali je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti žádný důvod přijatelnosti výslovně neoznačil a ani Nejvyšší správní soud žádný takový důvod v posuzované věci neshledal. Kasační stížnost není přijatelná.

[12] Napadený rozsudek netrpí ve smyslu ustálené judikatury (např. rozsudky NSS z 6. 2. 2020, čj. 5 Afs 344/2019-30, bod 16, a ze 4. 3. 2022, čj. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura) vadou nepřezkoumatelnosti, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti. Těžiště kasační argumentace, které představuje podklad pro polemiku stěžovatele o vnitřní rozpornosti rozsudku městského soudu, je vystavěno na premise, že z důvodové zprávy, na níž odkazuje městský soud, vyplývají skutečnosti, které jsou v rozporu s dalšími závěry obsaženými v napadeném rozsudku, které městský soud učinil při myšlenkách o naplnění materiálního znaku přestupku v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tento výchozí předpoklad, od něhož se odvíjí stěžovateli úvahy, není pravdivý. Z obsahu důvodové zprávy ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, na níž městský soud založil své rozhodovací důvody (např. rozsudek ze dne 12. 2. 2015, čj. 3 As 92/2014-32 či rozsudek ze dne 20. 1. 2021, čj. 2 As 212/2020-26), totiž vyplývá, že formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné

okolnosti, o nichž se zmiňuje důvodová zpráva, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.

[13] Stěžovatel se rovněž mylí, pokud tvrdí, že byl zkrácen na svém právu uplatnit námitku podjatosti vůči soudkyni, která věc projednala a rozhodla. Tato procesní vada (potenciálně způsobila založit přijatelnost kasační stížnosti) v nyní projednávaném případě nenastala. Stěžovatel byl totiž přípisem městského soudu ze dne 1. 9. 2025, čj. 19 A 29/2025-32, informován o tom, jaké soudní oddělení bude v jeho věci rozhodovat, stejně jako byl poučen o možnosti vznést námitku podjatosti. Žádný takový úkon však stěžovatel v řízení neučinil.

[14] Pokud se jedná o polemiku stěžovatele týkající se nezákonného zahájení správního řízení, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato kasační námitka není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná, a tudíž v důsledku ní nemůže být ani kasační stížnost přijatelná, neboť byla poprvé uplatněna až v řízení o kasační stížnosti. Tato otázka nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů ani navazující argumentace vznesené v řízení před městským soudem. Podle konstantní judikatury „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004-49). Připuštění uplatnění skutkových a právních novot v řízení před NSS by fakticky vedlo k popření kasačního principu, na němž je řízení o kasační stížnosti vystavěno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, čj. 4 Azs 1/2011-89).

[15] Není rovněž pravdou, že by městský soud opomenul zohlednit žalobní tvrzení týkající se vlivu běhu času na materiální stránku přestupku. Městský soud se touto žalobní argumentací výslovně zabýval v bodě 53 svého rozsudku a uvedl k ní komplexní rozhodovací důvody, které stěžovatel nijak věcně nezpochybňuje.

[16] Nejvyšší správní soud má za to, že městský soud se řádně zabýval otázkou zavinění. Ve svých úvahách vyšel z konstantní judikatury kasačního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS) definující zavinění jakožto vnitřní vztah pachatele k jednání. Ve shodě s právě citovanou judikaturou úmyslnou formu zavinění v nyní posuzované věci správně dovodil z vnějších projevů chování stěžovatele, stejně jako z okolností, v jejichž rámci se posuzované jednání odehrálo. Vůči těmto právním úvahám stěžovatel (krom prostého nesouhlasu) nijak konkrétně nebrojí a omezuje se pouze na polemiku se skutkovými závěry městského soudu (k tomu viz níže). Daná argumentace stěžovatele tudíž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal zásadní pochybení městského soudu, které by ve smyslu výše uvedené judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani v kasační argumentaci týkající nedostatečných skutkových podkladů pro závěr o naplnění subjektivní stránky přestupku, resp. pro závěr o zaměnitelnosti oděvu stěžovatele s vojenským stejnokrojem. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že předmět sporu se s ohledem na podstatu této kasační argumentace zúžil na posouzení dostatečnosti a správnosti skutkových zjištění. Nelze proto uvažovat o přijatelnosti dle prvních třech výše uvedených důvodů. S ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní

pokračování

okolnosti věci si lze jen obtížně představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikurního odklonu. Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecnující) význam pro další soudní i správní praxi. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou právě i posouzení toho, zda v jednotlivé věci městský soud správně vyhodnotil obsah obstaraných podkladů rozhodnutí. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28, bod 9). Je třeba také připomenout, že je to především městský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl městský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení městského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 10). Žádnou takovou vadu Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud náležitě zhodnotil podklady, na základě kterých správní orgány dovodily spáchání předmětného přestupku stěžovatelem, a vypořádal vznesenou argumentaci. Závěry městského soudu ohledně skutkového stavu tak *prima facie* nevzbuzují žádné důvodné pochybnosti o jejich správnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, čj. 8 As 215/2022-27, ze dne 20. 10. 2023, čj. 8 As 166/2022-30).

#### IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, odst. 53, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. 18). Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. února 2026

Tomáš Foltas  
předseda senátu